

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

29 martie 2017**

„Trimitere preliminară — Acord de asociere între Uniunea Europeană și Turcia — Decizia nr. 1/80 — Articolul 13 — Clauză de standstill — Dreptul de ședere al membrilor de familie ai unui lucrător turc încadrat pe piața legală a muncii dintr-un stat membru — Eventuala existență a unui motiv imperativ de interes general care justifică noi restricții — Gestionare eficientă a fluxurilor de migrare — Obligația impusă resortisanților statelor terțe cu vârsta sub 16 ani de a deține un permis de ședere — Proportionalitate”

În cauza C-652/15,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Verwaltungsgericht Darmstadt (Tribunalul Administrativ din Darmstadt, Germania), prin decizia din 1 decembrie 2015, primită de Curte la 7 decembrie 2015, în procedura

Furkan Tekdemir, prin reprezentanții legali Derya Tekdemir și Nedim Tekdemir,

împotriva

Kreis Bergstraße,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din doamna R. Silva de Lapuerta (raportor), președinte de cameră, și domnii J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, C. G. Fernlund și S. Rodin, judecători,

avocat general: domnul P. Mengozzi,

grefier: domnul M. Aleksejev, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 13 octombrie 2016,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Furkan Tekdemir, prin reprezentanții legali Derya Tekdemir și Nedim Tekdemir, de R. Gutmann, Rechtsanwalt;
- pentru guvernul german, de T. Henze și de J. Möller, în calitate de agenți;
- pentru guvernul austriac, de G. Hesse, în calitate de agent;
- pentru Comisia Europeană, de D. Martin și de T. Maxian Rusche, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: germana.

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 15 decembrie 2016,
pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 13 din Decizia nr. 1/80 a Consiliului de asociere din 19 septembrie 1980 privind dezvoltarea asocierii, anexată la Acordul de instituire a unei asocieri între Comunitatea Economică Europeană și Turcia, care a fost semnat la 12 septembrie 1963, la Ankara de Republica Turcia, pe de o parte, precum și de statele membre ale CEE și de Comunitate, pe de altă parte, și care a fost încheiat, aprobat și confirmat în numele acestora din urmă prin Decizia 64/732/CEE a Consiliului din 23 decembrie 1963 (JO 1964, 217, p. 3685, Ediție specială, 11/vol. 1, p. 10) (denumit în continuare „acordul de asociere”).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între domnul Furkan Tekdemir (denumit în continuare „minorul Tekdemir”), prin reprezentanții legali doamna Derya Tekdemir și domnul Nedim Tekdemir, părinții săi, pe de o parte, și Kreis Bergstraße (districtul Bergstraße, Germania), pe de altă parte, în legătură cu respingerea de către acesta din urmă a cererii sale de eliberare a unui permis de ședere în Germania.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Acordul de asociere

- 3 Din articolul 2 alineatul (1) din acordul de asociere rezultă că acesta are drept scop să promoveze consolidarea continuă și echilibrată a relațiilor comerciale și economice între părți, ținând seama pe deplin de necesitatea de a asigura dezvoltarea accelerată a economiei Turciei și ridicarea nivelului de ocupare și a condițiilor de viață ale poporului turc.
- 4 Potrivit articolului 12 din acordul de asociere, „[p]ărțile contractante convin să se întemeieze pe articolele [45, 46 și 47 TFUE] pentru a realiza treptat libera circulație a lucrătorilor între acestea”.

Decizia nr. 1/80

- 5 Articolul 13 din Decizia nr. 1/80 prevede:

„Statele membre ale Comunității și Turcia nu pot introduce noi restricții privind condițiile de acces la încadrarea în muncă a lucrătorilor și a membrilor familiei lor care se găsesc pe teritoriul acestor state în situație legală în ceea ce privește șederea și accesul pe piața muncii.” [traducere neoficială]

- 6 Potrivit articolului 14 din Decizia nr. 1/80:

„(1) Dispozițiile prezentei secțiuni sunt aplicate sub rezerva limitărilor justificate de motive de ordine publică, de siguranță publică și de sănătate publică.

(2) Aceste dispoziții nu aduc atingere drepturilor și obligațiilor care decurg din legislațiile naționale sau din acordurile bilaterale existente între Turcia și statele membre ale Comunității, în măsura în care acordurile prevăd, în favoarea resortisanților lor, un regim mai favorabil.” [traducere neoficială]

Dreptul german

- 7 Articolul 4 din Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (Legea privind șederea, încadrarea în muncă și integrarea străinilor pe teritoriul federal) din 30 iulie 2004 (BGBl. 2004 I, p. 1950), în versiunea aplicabilă în litigiul principal (denumită în continuare „AufenthG”), intitulat „Obligația de a deține un titlu de ședere”, prevede:

„(1) Pentru intrarea și șederea pe teritoriul federal, străinii trebuie să dețină un titlu de ședere, în cazul în care nu se prevede altfel în dreptul Uniunii Europene sau prin norme naționale ori în cazul în care nu există un drept de ședere în temeiul [acordului de asociere]. Titlurile de ședere se eliberează sub formă de:

1. viză în sensul articolului 6 alineatul 1 punctul 1 și alineatul 3;
2. permis de ședere (articolul 7);
- 2a. Carte albastră a Uniunii Europene (articolul 19a);
3. permis de stabilire (articolul 9) sau
4. permis de ședere permanentă în Uniunea Europeană (articolul 9a).

[...]

(5) Străinul care beneficiază de un drept de ședere în temeiul [acordului de asociere] este obligat să dovedească existența dreptului de ședere prin deținerea unui permis de ședere, în cazul în care nu deține nici un permis de stabilire, nici un permis de ședere permanentă în Uniunea Europeană. Permisul de ședere se întocmește la cerere.”

- 8 Articolul 33 din AufenthG, intitulat „Nașterea unui copil pe teritoriul federal”, prevede:

„Prin derogare de la articolul 5 și de la articolul 29 alineatul 1 punctul 2, unui copil născut pe teritoriul federal i se poate acorda din oficiu un permis de ședere în cazul în care unul dintre părinți deține un permis de ședere, un permis de stabilire sau un permis de ședere permanentă în Uniunea Europeană. În cazul în care, la data nașterii copilului, ambii părinți sau părintele căruia i s-a acordat autoritatea părintească exclusivă deține un permis de ședere, un permis de stabilire sau un permis de ședere permanentă în Uniunea Europeană, copilului născut pe teritoriul federal i se eliberează din oficiu un permis de ședere. Șederea unui copil născut pe teritoriul federal, al cărui tată sau a căruia mamă deține o viză la data nașterii copilului sau care are drept de ședere fără a deține o viză, este considerată permisă până la expirarea vizei sau a șederii legale pentru care nu este necesară deținerea unei vize.”

- 9 Articolul 81 din AufenthG, intitulat „Cererea de permis de ședere”, prevede:

„(1) Unui străin i se eliberează un permis de ședere numai la cererea acestuia, cu excepția cazului în care se prevede altfel.

(2) Un permis de ședere care [...] poate fi obținut în urma intrării pe teritoriu trebuie solicitat imediat după intrare sau în termenul stabilit de regulament. În ceea ce privește un copil născut pe teritoriul federal căruia nu i-a fost eliberat din oficiu un permis de ședere, cererea trebuie depusă într-un termen de șase luni de la naștere.

[...]”

10 Articolul 2 din Ausländergesetz (Legea privind străinii) din 28 aprilie 1965 (BGBl. 1965 I, p. 353), aplicabilă la data intrării în vigoare în Germania a Deciziei nr. 1/80, prevedea:

„(1) Străinii care intră pe teritoriul pe care se aplică prezenta lege și care doresc își stabilească reședința pe acest teritoriu trebuie să dețină un permis de ședere. Un permis de ședere poate fi eliberat atunci când prezența străinului nu aduce atingere intereselor Republicii Federale Germania.

(2) Nu sunt obligați să dețină un permis de ședere străinii care

1. nu au împlinit încă vârsta de 16 de ani,

[...]

3. sunt scutiți în temeiul unor convenții internaționale.

(3) Pentru a facilita șederea străinilor, ministrul federal de interne poate să prevadă prin regulament că nici alți străini nu sunt obligați să dețină un permis de ședere.

(4) Ministrul federal de interne poate să prevadă prin regulament că străinii care nu sunt obligați să dețină un permis de ședere trebuie să își declare șederea.”

11 În sfârșit, din decizia de trimitere reiese că, în temeiul articolului 7 alineatele 4 și 5 din această lege, permisul de ședere acordat unui tânăr străin scutit de obligația de a deține un permis de ședere datorită vârstei sale poate fi limitat ca durată de autoritatea administrativă care acționează în cadrul puterii sale de apreciere.

Litigiul principal și întrebările preliminare

12 Minorul Tekdemir, născut în Germania la 16 iunie 2014, este resortisant turc.

13 La 1 noiembrie 2013, mama minorului Tekdemir, care este de asemenea resortisant turc, a intrat în Germania pe baza unei vize Schengen de turist. La 12 noiembrie 2013, ea a introdus la agenția Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Oficiul Federal pentru Migrație și Refugiați) din Gießen (Germania) o cerere de azil. Această procedură era încă în curs la data deciziei de trimitere. Mama minorului Tekdemir nu este titulara unui permis de ședere, însă deține, în calitate de solicitant de azil, o autorizație de ședere.

14 Tatăl minorului Tekdemir, care este de asemenea resortisant turc, a intrat în Germania la 13 noiembrie 2005. Începând de la 1 februarie 2009, el a desfășurat diverse activități salariate. Lucrează cu normă întreagă de la 1 martie 2014.

15 Tatăl minorului Tekdemir a obținut pentru prima dată, la 21 aprilie 2008, un permis de ședere pe durată limitată pentru motive umanitare care a fost prelungit în mod constant până la 30 octombrie 2013. De la 31 octombrie 2013, el deține un permis de ședere valabil până la 6 octombrie 2016, eliberat în conformitate cu articolul 4 alineatul 5 din AufenthG.

16 Părinții minorului Tekdemir s-au căsătorit la 23 septembrie 2015. Anterior, ei exercitau împreună autoritatea părintească asupra reclamantului din litigiul principal.

17 La 10 iulie 2014, minorul Tekdemir, a cărui ședere legală în Germania timp de șase luni după naștere a fost constatată de instanța de trimitere, a solicitat eliberarea unui permis de ședere în temeiul articolului 33 din AufenthG.

- 18 Prin decizia din 27 iulie 2015, districtul Bergstraße a respins această cerere. Pentru a-și motiva refuzul, acesta a afirmat în special că autoritatea competentă dispune de o marjă de apreciere privind chestiunea dacă trebuie eliberat un permis de ședere și că, în speță, ea a considerat că nu era necesar să utilizeze această marjă de apreciere în beneficiul minorului Tekdemir. Districtul Bergstraße a arătat astfel că nu era intolerabil să i se ceară minorului Tekdemir să acționeze *a posteriori* pe calea procedurii de solicitare a unei vize, chiar dacă aceasta urma să conducă inevitabil la separarea, cel puțin provizorie, a acestuia și a mamei sale de tată și, respectiv, de soț. În plus, districtul a considerat că nu era nerezonabil să se pretindă din partea tatălui minorului Tekdemir ca acesta să își continue în Turcia conviețuirea familială, respectiv conjugală, cu fiul și cu soția, având în vedere că nu era recunoscut ca solicitant de azil sau ca refugiat și că, asemenea fiului și soției sale, are cetățenia turcă. În sfârșit, districtul Bergstraße a subliniat că prezența minorului Tekdemir în Germania era tolerată pe durata procedurii de examinare a cererii de azil inițiate de mama sa.
- 19 Minorul Tekdemir, reprezentat de părinții săi, a formulat o acțiune împotriva acestei decizii în fața instanței de trimitere.
- 20 Instanța de trimitere consideră că obligația resortisanților statelor terțe cu vârsta sub 16 ani de a deține un permis de ședere constituie o nouă restricție, în sensul articolului 13 din Decizia nr. 1/80.
- 21 Or, dat fiind că o astfel de obligație urmărește obiectivul privind gestionarea eficientă a fluxurilor de migrare, instanța de trimitere ridică problema dacă acest obiectiv constituie un motiv imperativ de interes general care permite justificarea unei asemenea restricții, iar dacă aceasta este situația, care sunt cerințele calitative care trebuie impuse în privința unui motiv imperativ de interes general în legătură cu acest obiectiv.
- 22 În aceste condiții, Verwaltungsgericht Darmstadt (Tribunalul Administrativ din Darmstadt, Germania) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) Obiectivul unei gestionări eficiente a fluxurilor de migrare reprezintă un motiv imperativ de interes general care este de natură să determine refuzul scutirii unui resortisant turc născut pe teritoriul federal de obligația de a deține un permis de ședere pe care acesta ar putea să îl solicite în temeiul clauzei de standstill prevăzute la articolul 13 din Decizia nr. 1/80?
- 2) În cazul în care Curtea ar urma să răspundă afirmativ la această întrebare, care sunt cerințele calitative care trebuie impuse în privința unui «motiv imperativ de interes general» în legătură cu obiectivul gestionării eficiente a fluxurilor de migrare?”

Cu privire la întrebările preliminare

- 23 Prin intermediul întrebărilor formulate, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 13 din Decizia nr. 1/80 trebuie interpretat în sensul că obiectivul privind gestionarea eficientă a fluxurilor de migrare constituie un motiv imperativ de interes general care permite justificarea unei măsuri naționale, introdusă după intrarea în vigoare a acestei decizii în statul membru în cauză, care impune resortisanților statelor terțe cu vârsta sub 16 ani obligația de a deține un permis de ședere pentru intrarea și șederea în acest stat membru și, în cazul unui răspuns afirmativ, dacă o asemenea măsură este proporțională în raport cu obiectivul urmărit.
- 24 Pentru a răspunde la întrebările adresate de instanța de trimitere, este necesar să se verifice, în primul rând, dacă măsura națională în discuție în litigiul principal constituie o nouă restricție, în sensul articolului 13 din Decizia nr. 1/80, după cum consideră instanța de trimitere.

- 25 În această privință, trebuie amintit că rezultă dintr-o jurisprudență constantă a Curții că clauza de standstill prevăzută la articolul 13 din Decizia nr. 1/80 interzice în mod general introducerea oricărei măsuri interne noi care ar avea ca obiect sau ca efect să facă să depindă exercitarea de către un resortisant turc a liberei circulații a lucrătorilor pe teritoriul național de îndeplinirea unor condiții mai restrictive decât cele aplicabile la data la care decizia menționată a intrat în vigoare în statul membru în cauză (Hotărârea din 7 noiembrie 2013, Demir, C-225/12, EU:C:2013:725, punctul 33 și jurisprudența citată).
- 26 Din decizia de trimitere reiese că, în temeiul reglementării naționale aplicabile faptelor din litigiul principal, resortisanții statelor terțe, inclusiv cei cu vârsta sub 16 ani, au obligația de a deține un permis de ședere pentru intrarea și șederea în Germania. Cu toate acestea, în ceea ce privește copiii resortisanți ai unui stat terț născuți în acest stat membru și în cazul cărora unul dintre părinți deține un permis de ședere în Germania, precum minorul Tekdemir, autoritatea competentă le poate elibera din oficiu un permis de ședere.
- 27 Din decizia de trimitere rezultă de asemenea că, în temeiul reglementării naționale aplicabile la data intrării în vigoare în Germania a Deciziei nr. 1/80, resortisanții statelor terțe cu vârsta sub 16 ani erau scutiți de obligația de a deține un permis de ședere pentru intrarea și șederea în acest stat membru. Pe baza acestei scutiri, acești copii minori beneficiau de un drept de ședere și erau asimilați astfel resortisanților statelor terțe titulari ai unui permis de ședere. Dreptul de ședere astfel recunoscut acestor copii minori putea să fie însă limitat *a posteriori* ca durată de către autoritatea administrativă în exercitarea puterii sale de apreciere.
- 28 După efectuarea unei comparații între reglementarea națională existentă la data intrării în vigoare a Deciziei nr. 1/80 și reglementarea națională în discuție în litigiul principal, instanța de trimitere a constatat, fără a fi contrazisă cu privire la acest aspect de guvernul german, că condițiile de intrare și de ședere în Germania a resortisanților statelor terțe cu vârsta sub 16 ani prevăzute de această din urmă reglementare sunt mai riguroase decât cele prevăzute de prima reglementare.
- 29 Pe de altă parte, instanța de trimitere arată că norma națională în discuție în litigiul principal, chiar dacă nu reglementează în mod specific reîntregirea familiei, poate totuși să aibă o incidență asupra reîntregirii familiei unui lucrător turc precum tatăl minorului Tekdemir, atunci când, precum în speță, aplicarea acestei reglementări face mai dificilă o asemenea reîntregire. Nici această constatare nu este contestată de guvernul german.
- 30 Este necesar, prin urmare, să se plece de la considerația potrivit căreia reglementarea națională în discuție în litigiul principal a înăsprit condițiile reîntregirii familiei lucrătorilor turci precum tatăl minorului Tekdemir față de cele care existau la data intrării în vigoare în Germania a Deciziei nr. 1/80.
- 31 În acest context, trebuie amintit că, astfel cum rezultă din jurisprudența Curții, o reglementare națională care înăsprește condițiile reîntregirii familiei lucrătorilor turci cu reședința legală în statul membru în cauză în raport cu cele aplicabile la intrarea în vigoare în acest stat membru a Deciziei nr. 1/80 constituie o nouă restricție, în sensul articolului 13 din această decizie, privind exercitarea de către acești resortisanți turci a liberei circulații a lucrătorilor în statul membru menționat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 aprilie 2016, Genc, C-561/14, EU:C:2016:247, punctul 50).
- 32 Prin urmare, reglementarea națională în discuție în litigiul principal constituie o nouă restricție, în sensul articolului 13 din Decizia nr. 1/80.
- 33 În această privință, Curtea a statuat deja că o restricție care ar avea ca obiect sau ca efect să facă să depindă exercitarea de către un resortisant turc a liberei circulații a lucrătorilor pe teritoriul național de îndeplinirea unor condiții mai restrictive decât cele aplicabile la data intrării în vigoare a Deciziei nr. 1/80 este interzisă, cu excepția cazului în care intră în domeniul de aplicare al limitărilor prevăzute

la articolul 14 din această decizie sau este justificată de un motiv imperativ de interes general, este de natură să garanteze realizarea obiectivului legitim urmărit și nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului respectiv (Hotărârea din 12 aprilie 2016, Genc, C-561/14, EU:C:2016:247, punctul 51 și jurisprudența citată).

- 34 În speță, este necesar să se arate că reglementarea națională în discuție în litigiul principal nu intră în domeniul de aplicare al limitărilor prevăzute la articolul 14 din Decizia nr. 1/80, în măsura în care, astfel cum reiese din decizia de trimitere și din observațiile guvernului german, această reglementare urmărește obiectivul privind o gestionare eficientă a fluxurilor de migrare.
- 35 În consecință, trebuie să se verifice, în al doilea rând, dacă gestionarea eficientă a fluxurilor de migrare constituie un motiv imperativ de interes general care permite justificarea unei noi restricții, în sensul articolului 13 din Decizia nr. 1/80, după cum susține guvernul german.
- 36 În această privință, este necesar să se arate importanța pe care o recunoaște dreptul Uniunii obiectivului privind o gestionare eficientă a fluxurilor de migrare, astfel cum reiese din articolul 79 alineatul (1) TFUE, care vizează în mod explicit acest obiectiv printre cele urmărite de politica comună de imigrare pe care o dezvoltă Uniunea Europeană.
- 37 Pe de altă parte, trebuie constatat că un asemenea obiectiv nu este contrar nici obiectivelor enunțate la articolul 2 alineatul (1) din acordul de asociere, nici celor vizate în considerentele Deciziei nr. 1/80.
- 38 În plus, Curtea a recunoscut că obiectivul de prevenire a intrării și a șederii ilegale constituie un motiv imperativ de interes general, în sensul articolului 13 din Decizia nr. 1/80 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 noiembrie 2013, Demir, C-225/12, EU:C:2013:725, punctul 41).
- 39 În aceste condiții, după cum a arătat avocatul general la punctul 17 din concluzii, obiectivul privind o gestionare eficientă a fluxurilor de migrare poate constitui un motiv imperativ de interes general de natură să justifice o nouă restricție, în sensul articolului 13 din Decizia nr. 1/80.
- 40 În al treilea rând, trebuie verificat dacă măsura națională în discuție în litigiul principal este de natură să asigure realizarea obiectivului urmărit și nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestuia.
- 41 În ceea ce privește caracterul adecvat al acestei măsuri pentru atingerea obiectivului urmărit, obligația impusă resortisanților statelor terțe cu vârsta sub 16 ani de a deține un permis de ședere pentru intrarea și șederea în statul membru în cauză permite, desigur, să se controleze legalitatea șederii acestor resortisanți în acest stat membru. Astfel, în măsura în care gestionarea eficientă a fluxurilor de migrare necesită un control al acestor fluxuri, o asemenea măsură este de natură să garanteze realizarea acestui obiectiv. Ea este, în acest caz, în principiu, de natură să justifice o restricție suplimentară în pofida clauzei de standstill.
- 42 În ceea ce privește aspectul dacă măsura națională în discuție în litigiul principal depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului urmărit, este necesar să se arate că, în principiu, obligația impusă resortisanților statelor terțe, inclusiv celor cu vârsta sub 16 ani, de a deține un permis de ședere pentru intrarea și șederea în Germania nu poate fi considerată prin ea însăși disproporționată în raport cu obiectivul urmărit.
- 43 Cu toate acestea, principiul proporționalității impune de asemenea ca modalitățile de punere în aplicare a unei astfel de obligații să nu depășească ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului urmărit.
- 44 În această privință, trebuie să se observe că articolul 33 din AufenthG recunoaște autorității competente o marjă largă de apreciere pentru a decide dacă este necesar, în împrejurări precum cele din litigiul principal, să elibereze sau să nu elibereze un permis de ședere.

- 45 În speță, după cum reiese din decizia de trimitere, districtul Bergstraße, făcând uz de puterea de apreciere de care dispune, a respins cererea de eliberare a unui permis de ședere pentru minorul Tekdemir, considerând, pe de o parte, că nu era intolerabil să i se impună acestuia să acționeze *a posteriori* pe calea unei proceduri de solicitare a unei vize, chiar dacă aceasta urma să conducă inevitabil la separarea, cel puțin provizorie, a acestuia și a mamei sale de tată și, respectiv, de soț, precum și, pe de altă parte, că nici nu era nerezonabil să se pretindă din partea tatălui minorului Tekdemir ca acesta să își continue în Turcia conviețuirea familială, respectiv conjugală, cu fiul și cu soția.
- 46 Astfel, este cert că aplicarea reglementării naționale în discuție în litigiul principal în privința unui lucrător turc precum tatăl minorului Tekdemir are ca efect faptul că acesta va trebui să aleagă între a continua activitatea sa salariată în Germania, cu perturbarea profundă a vieții sale familiale, și a renunța la activitatea menționată, fără vreo garanție de reintegrare profesională la eventuala sa întoarcere în Turcia.
- 47 Or, guvernul german precizează că dreptul național nu exclude în niciun caz posibilitatea unei reîntregiri a familiei reclamantului din litigiul principal cu tatăl său atunci când prevede obligația de a iniția *a posteriori* o procedură de acordare a vizei în cadrul căreia va putea fi examinată existența condițiilor unei asemenea reîntregiri a familiei. Astfel, reclamantul din litigiul principal va trebui să inițieze o asemenea procedură din Turcia, în vederea obținerii unui permis de ședere pentru intrarea și șederea în Germania în temeiul reîntregirii familiei.
- 48 Cu toate acestea, niciun element din dosarul prezentat Curții nu permite să se considere că este necesar ca, pentru a controla legalitatea șederii resortisanților statelor terțe cu vârsta sub 16 ani în statul membru în cauză și, prin urmare, pentru a garanta realizarea obiectivului privind o gestionare eficientă a fluxurilor de migrare, copiii resortisanți ai statelor terțe născuți în acest stat membru și care au reședința în mod legal în respectivul stat de la naștere să fie obligați să revină în statul terț a cărui cetățenie o dețin și să inițieze din acest stat terț o procedură în cadrul căreia vor fi examinate asemenea condiții.
- 49 În această privință, nu s-a susținut și cu atât mai puțin nu s-a dovedit că numai plecarea reclamantului din litigiul principal de pe teritoriul german și inițierea *a posteriori* a unei proceduri de solicitare a vizei ar permite autorității competente să aprecieze legalitatea șederii sale în temeiul reîntregirii familiei.
- 50 Dimpotrivă, nimic nu permite să se considere că autoritatea competentă nu ar dispune deja de toate elementele necesare pentru a se pronunța cu privire la dreptul de ședere în Germania al reclamantului din litigiul principal în temeiul reîntregirii familiei și că această examinare nu ar putea fi efectuată de autoritatea competentă, evitând inconveniente evocate la punctul 46 din prezenta hotărâre, în cadrul deciziei privind eliberarea unui permis de ședere în temeiul articolului 33 din AufenthG.
- 51 Astfel, în măsura în care, în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal, aplicarea reglementării naționale determină consecințe precum cele descrise la punctul 46 din prezenta hotărâre, este necesar să se considere că o asemenea aplicare este disproporționată în raport cu obiectivul urmărit.
- 52 În aceste condiții, este necesar să se concluzioneze că, în sensul articolului 13 din Decizia nr. 1/80, modalitățile de punere în aplicare a obligației impuse resortisanților statelor terțe cu vârsta sub 16 ani de a deține un permis de ședere pentru intrarea și șederea în statul membru în cauză, în ceea ce privește copiii resortisanți ai statelor terțe născuți în statul membru în cauză și în cazul cărora unul dintre părinți este un lucrător turc care beneficiază de un permis de ședere în acest stat membru, precum reclamantul din litigiul principal, depășesc ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului privind o gestionare eficientă a fluxurilor de migrare.

- 53 Având în vedere considerațiile ce precedă, trebuie să se răspundă la întrebările adresate de instanța de trimitere că articolul 13 din Decizia nr. 1/80 trebuie interpretat în sensul că obiectivul privind gestionarea eficientă a fluxurilor de migrare poate constitui un motiv imperativ de interes general care permite justificarea unei măsuri naționale, introdusă după intrarea în vigoare a acestei decizii în statul membru în cauză, care impune resortisanților statelor terțe cu vârsta sub 16 ani obligația de a deține un permis de ședere pentru intrarea și șederea în acest stat membru. O asemenea măsură nu este însă proporțională în raport cu obiectivul urmărit, în condițiile în care modalitățile sale de punere în aplicare în ceea ce privește copiii resortisanți ai unui stat terț născuți în statul membru în cauză și în cazul cărora unul dintre părinți este un lucrător turc cu reședința legală în acest stat membru, precum reclamantul din litigiul principal, depășesc ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 54 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

Articolul 13 din Decizia nr. 1/80 a Consiliului de asociere din 19 septembrie 1980 privind dezvoltarea asocierii, anexată la Acordul de instituire a unei asocieri între Comunitatea Economică Europeană și Turcia, care a fost semnat la 12 septembrie 1963, la Ankara de Republica Turcia, pe de o parte, precum și de statele membre ale CEE și de Comunitate, pe de altă parte, și care a fost încheiat, aprobat și confirmat în numele acesteia din urmă prin Decizia 64/732/CEE a Consiliului din 23 decembrie 1963 trebuie interpretat în sensul că obiectivul privind gestionarea eficientă a fluxurilor de migrare poate constitui un motiv imperativ de interes general care permite justificarea unei măsuri naționale, introdusă după intrarea în vigoare a acestei decizii în statul membru în cauză, care impune resortisanților statelor terțe cu vârsta sub 16 ani obligația de a deține un permis de ședere pentru intrarea și șederea în acest stat membru.

O asemenea măsură nu este însă proporțională în raport cu obiectivul urmărit, în condițiile în care modalitățile sale de punere în aplicare în ceea ce privește copiii resortisanți ai unui stat terț născuți în statul membru în cauză și în cazul cărora unul dintre părinți este un lucrător turc cu reședința legală în acest stat membru, precum reclamantul din litigiul principal, depășesc ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv.

Semnături